

Honec krav

Waldemar Matuška

1. Po zasmušilé pustině jel starý honec krav,
den temný byl a ševelil větrem ve stéblech trav,
tu honec k nebi pohleděl a v hrůze zůstal stát,
když z rozedraných oblaků viděl stádo krav se hnát.

R: /: Jupijahej, jupijahou, to přízraky táhnou tmou. :/

2. Ten skot měl rohy z ocele a oči krvavé
a na bocích mu plápolaly cejchy řežavé,
oblohou se neslo jeho kopyt dunění
a za ním jeli honáci až k smrti znavení.

R:

3. Ti muži byli zsinalí a kalný měli zrak
a marně stádo stíhali, jak mračno stíhá mrak,
a proudy potu máčely jim tvář i košili
a starý honec uslyšel jejich jekot kvílivý.

R:

4. Tu jeden honec zavolal a pravil: "Pozor dej,
svou duši hřichu uvaruj a ďáblu odpírej,
bys' nemusel pak po smrti se věčně věků štvát
a nekonečnou oblohou to stádo s námi hnát."

R: